

Arrest

nr. 29 113 van 25 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart staatloos te zijn, op 8 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing is aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 april 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart staatloos te zijn.

Verzoeker verklaart op 12 augustus 2002 het Rijk te zijn binnengekomen en op diezelfde dag heeft verzoeker aan de Belgische overheid gevraagd om hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

Op 27 augustus 2002 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 31 oktober 2002 neemt de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing. Verzoeker dient een vordering tot

schorsing en beroep tot nietigverklaring in tegen voormelde beslissing bij de Raad van State. Bij arrest nr. 127 723 van 3 februari 2004 verwerpt de Raad van State het beroep.

Op 29 april 2004 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 4 mei 2004 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 10 maart 2005 wordt verzoeker erkend als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk.

Op 28 juni 2006 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 31 augustus 2007 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 januari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 22 mei 2008 wordt verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 26 maart 2009 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk, doch ongegrond is .

redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 31.10.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 05.11.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 28.04.2004 illegaal in België. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 04.05.2004 met een beslissing “weigering in behandeling te nemen” door de dienst Vreemdelingenzaken, hem op dezelfde dag betekend. Betrokken verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 22.06.2008 illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk de eerste: nog geen drie maanden en de tweede: nog geen week – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Dat betrokkene hier zolang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding op de momenten dat de verschillende asielprocedures hier werden afgesloten, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructie impliceert dat hij van 05.11.2002 tot 28.04.2004 en 04/05.2004 tot 22.06.2008 illegaal in het land verbleef, wat een strafbaar feit is en dat geenszins een recht op verblijf verantwoordt. Om die reden is het feit dat betrokkene sinds augustus 2002 in België verblijft en dat betrokkene volkomen geïntegreerd

zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij goed Nederlands spreekt, dat hij zich interesseert voor de Belgische levenswijze en gebruiken en voor de Belgische keuken, dat hij tal van vrienden en kennissen over de plaatselijke bevolking heeft, dat hij verscheidene getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij cursussen Nederlands en Grootkeuken volgt en dat hij werkbereid is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Tevens voert verzoeker aan dat de beslissing is aangetast door een kennelijke onredelijkheid.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing minstens impliciet erkend dat hij zich gedurende zijn jarenlange verblijf in België goed geïntegreerd heeft. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van mening is dat er geen rekening kan worden gehouden met de integratie die plaatsgevonden heeft tijdens een illegaal verblijf. Verzoeker meent dat het onbillijk is zowel als onredelijk is om eenmaal het verblijf van een asielzoeker in België erg langdurig is geweest en eenmaal de integratie die het gevolg is van dit langdurige verblijf in België als doorgedreven kan worden beschouwd, een onderscheid te maken in functie van de omschrijving van dit langdurig verblijf. Verzoeker stelt dat een verblijf niet korter en de integratie die hieruit volgt niet minder belangrijk is omdat dit verblijf niet als legaal kan worden beschouwd. Verzoeker meent dat een verblijf van een asielzoeker in België een argument is dat op zijn langdurigheid in se dient te worden beoordeeld en niet op de omschrijving die aan dit verblijf wordt gegeven. Verzoeker vervolgt dat de langdurigheid van een verblijf in België tot gevolg heeft dat de asielzoeker een geheel van relaties en sociale bindingen met de autochtone bevolking, hun levensgewoonten en hun cultuur tot stand gebracht heeft, in de meeste gevallen nadat hij/zij heel wat aanpassingsmoeilijkheden heeft moeten overwinnen. Verzoeker herhaalt dat indien men deze integratiepogingen en –resultaten zou gaan beoordelen in functie van de omschrijving van het verblijf dat eraan voorafgaat en dat deze integratie mogelijk heeft gemaakt dit een totaal onmenselijke benadering is van het integratievraagstuk en een schoolvoorbeeld is van kennelijke onredelijkheid en onbillijkheid. Verzoeker benadrukt dat hij al zeven jaar in België verblijft en dat hij voldoende heeft aangetoond in zijn regularisatieaanvraag dat hij zich op alle gebied uitstekend heeft aangepast. Verzoeker is van oordeel dat het feit dat hij niet steeds over een wettige verblijfstitel beschikte, niets verandert aan het ver gevorderd niveau van zijn integratie. Verzoeker gaat verder door te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met alle elementen van het dossier bij het nemen van een beslissing en dus met de volledige duur van het verblijf (ook de periode van illegaal verblijf), met de mate van integratie van de asielzoeker (bijgevolg ook met de integratie die bereikt werd tijdens illegaal verblijf) en met alle sociale bindingen met België (ook deze die tot stand zijn gekomen tijdens illegaal verblijf). Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet met alle elementen rekening heeft gehouden zodoende dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Tevens verwijst verzoeker naar de passus van de bestreden beslissing waarin staat dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Verzoeker meent dat dit een standaardformulering is die een principieel standpunt te kennen geeft, zonder dat zijn integratie en sociale bindingen met de lokale bevolking concreet onderzocht worden. Verzoeker meent dat de motivering van de beslissing op dit punt gebrekkig is. Verzoeker benadrukt dat hij staatloos is en dus in principe onverwijderbaar is van het grondgebied. Tot slot stelt de verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist dat, indien men erkende staatlozen behandelt als gewone vreemdelingen in hun verhoudingen tot hun land van herkomst, en bijgevolg geen rekening houdt met de evidente weerslag van hun status van staatloosheid op hun terugkeermogelijkheden naar hun land van oorsprong er een manifeste foute appreciatie gemaakt wordt.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn staatloosheid en hieraan koppelt dat hij onverwijderbaar is van het grondgebied, wijst de Raad erop dat het verbod om een staatloze van het grondgebied te verwijderen enkel speelt ten aanzien van een staatloze die legaal verblijft in de betrokken staat, wat in casu niet het geval is. Verder benadrukt de Raad dat de erkenning als staatloze niet betekent dat hij automatisch een verblijfsrecht dient te verkrijgen. Het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, bij wet van 12 mei 1960 goedgekeurd (hierna: het Staatlozenverdrag) koppelt nergens een automatisch verblijfsrecht aan het statuut van staatloze. Tijdens

de parlementaire bespreking van de goedkeuring van het Staatlozenverdrag werd als uitgangspunt aangenomen dat het administratief statuut van een staatloze wordt beheerst door de algemene rechtsregels voor vreemdelingen. Wat betreft het verblijfsrecht wordt dit principe concreet gemaakt in de Belgische verblijfswetgeving. Artikel 98, lid 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt: "de staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering". Dit betekent dat op staatlozen de algemene verblijfsregels worden toegepast. Verzoeker heeft dit ook zo begrepen gezien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker verwijst naar het arrest nr. 1885 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad er op dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar dit arrest aangezien er in de betrokken zaak gesteld wordt dat het kennelijk onredelijk is om niet te aanvaarden dat er buitengewone omstandigheden zijn wanneer men te maken heeft met een staatloze. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet echter ontvankelijk verklaard en werd er aldus aangenomen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

De voorliggende beslissing houdt in dat de gemachtigde van de minister de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, beschikt de bevoegde minister bij de beoordeling van de gronden om een verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid. "Discretionaire" bevoegdheid mag evenwel geen synoniem zijn van willekeurig optreden. Voor de wettige uitoefening van de beoordelingsvrijheid is onder meer vereist dat zij is voorafgegaan door, en steunt op, een genoegzame afweging van de betrokken gegevens en van de relevante belangen die door de te nemen beslissing geraakt zullen worden. De motivering van een beslissing ten gronde in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet, om afdoende te zijn, van die afweging doen blijken (RvS 4 juli 2003, nr. 121.316).

Uit de omstandig gemotiveerde bestreden beslissing blijkt de gemachtigde van de minister niet te betwisten dat er sprake is van een vergevorderde integratie, doch is hij van oordeel dat de integratie werd verkregen in illegaal verblijf, hetgeen overigens niet wordt betwist door verzoeker, waardoor er geen rekening mee gehouden kan worden, hetgeen nu net wel betwist wordt door verzoeker.

Vooreerst wenst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop te wijzen dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunst is en geen recht. De criteria voor regularisatie zijn niet wettelijk bepaald. Uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet tot wijziging van de Vreemdelingenwet (Senaat – zitting 2005-2006 – wetgevingsstuk nr.3 1786/3) blijkt het volgende: *"de commissie zal in de ontwerpen tevergeefs op zoek gaan naar bepalingen inzake de regularisatie van illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdelingen. De regering heeft immers beslist deze weg niet te bewandelen. Indien de verblijfswetgeving op een correcte en binnen een redelijke termijn werd toegepast dan dient de beslissing die werd genomen ook uitgevoerd te worden. Aan een illegaal verblijf kunnen in geen geval rechten worden ontleend"*.

In casu dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk heeft uiteengezet dat verzoeker reeds in 2002 een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, doch er geen gevolg aan heeft gegeven. De bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker evenwel een tweede asielaanvraag indiende, welke in mei 2004 werd afgesloten en waarbij nogmaals aan verzoeker werd meegedeeld dat hij het grondgebied diende te verlaten. De verwerende partij motiveert dat verzoeker ook hier geen gevolg aan gaf. Tevens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat de duur van asielprocedures niet onredelijk lang was, met name 3 maanden voor de eerste procedure en nog geen week voor de tweede. Deze feitelijke vaststellingen worden niet betwist door verzoeker. Verder motiveert de bestreden beslissing dat het feit dat verzoeker hier zo lang verbleef louter het resultaat is van zijn eigen houding aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Tevens wijst de verwerende partij erop dat illegaal verblijf een strafbaar feit is hetgeen geen recht op verblijf verantwoordt. Aldus zet de verwerende partij duidelijk uiteen om welke redenen zij meent geen recht op verblijf te kunnen toekennen. Gezien de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de minister beschikt bij het al dan niet toekennen van een

verblijfsmachtiging en gelet op hetgeen reeds werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de integratie die verkregen werd in illegaal verblijf geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Het feit dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU